Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu, u sastavu: predsjednica Seada Palavrić, potpredsjednice Valerija Galić i Angelika Nußberger i sudije Mirsad Ćeman, Helen Keller, Ledi Bianku i Marin Vukoja, na sjednici održanoj 11. jula 2024. godine, u predmetu broj **AP-2969/23**, rješavajući apelaciju **Azre Šabanović**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav (3) tačka h) i stav (4), člana 57. stav (2) tačka a) i člana 58. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 94/14, 47/23 i 41/24), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija koju je podnijela **Azra Šabanović** protiv Rješenja Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 K 045263 23 Kž od 13. juna 2023. godine u odnosu na navode o povredi prava iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda zbog toga što je *ratione materiae* inkompatibilna s Ustavom Bosne i Hercegovine.

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija koju je podnijela **Azra Šabanović** protiv Rješenja Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 K 045263 23 Kž od 13. juna 2023. godine u odnosu na navode o povredi prava iz člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. stav 1. tačka c) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda jer je očigledno (*prima facie*) neosnovana.

OBRAZLOŽENJE

1. Azra Šabanović (u daljnjem tekstu: apelantica), koju zastupa Damir Kočo, advokat iz Sarajeva, podnijela je 28. juna 2023. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Rješenja Suda Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Sud BiH) broj S1 3 K 045263 23 Kž od 13. juna 2023. godine. Apelantica je također podnijela zahtjev

za izdavanje privremene mjere kojom bi Ustavni sud „odredio da se postupak daljnjeg provođenja ekstradicije prema apelantici obustavlja te da se zabrani Ministarstvu pravde Bosne i Hercegovine, kao i ministru pravde, provođenje izvršenja do konačne odluke Ustavnog suda“.

2. Rješenjem Suda BiH broj S1 3 K 045263 23 Kv 4 od 5. juna 2023. godine utvrđeno je da su ispunjene zakonske pretpostavke za apelanticino izručenje pravosudnim organima Republike Srbije radi krivičnog gonjenja zbog sumnje da je počinila produženo krivično djelo teškog ubistva u pomaganju iz člana 114. stav 1. tač. 1. i 3. u vezi sa članom 35. Krivičnog zakona Republike Srbije (u daljnjem tekstu: KZRS). Naime, u izreci rješenja je navedeno da je apelantica lišena slobode 14. marta 2023. godine, da se nalazi u ekstradicionom pritvoru i da pritvor može trajati najduže do 14. septembra 2023. godine. U obrazloženju rješenja Sud BiH je naveo da iz dostavljene molbe za izručenje i ekstradicione dokumentacije proizlazi da pravosudni organi Srbije vode krivični postupak protiv apelantice zbog postojanja osnovane sumnje da je, prema odredbama KZRS, počinila krivično djelo teškog ubistva u pomaganju. Za to djelo se, prema KZRS, može izreći kazna zatvora u trajanju od najmanje 10 godina ili doživotni zatvor. U vezi s tim, Sud BiH je ukazao da iz naredbe o provođenju istrage Višeg javnog tužilaštva u Beogradu od 13. marta 2023. godine proizlazi da je istragom obuhvaćena i apelantica jer je pomogla u izvršenju krivičnog djela stavljanjem učiniocima na raspolaganje sredstva za izvršenje krivičnog djela. Stoga je Sud BiH zaključio da u konkretnom slučaju postoji dovoljno dokaza za sumnju da je apelantica učestvovala u izvršenju krivičnog djela koje joj se stavlja na teret.

3. Rješenjem Suda BiH broj S1 3 K 045263 23 Kž od 13. juna 2023. godine odbijena je kao neosnovana žalba apelanticinog branioca izjavljena protiv prvostepenog rješenja. U obrazloženju osporene odluke Sud BiH je naveo da su neosnovani apelanticini žalbeni navodi da se iz dostavljene dokumentacije ne može utvrditi osnovana sumnja da je apelantica preduzela krivičnopravne radnje koje joj se stavljaju na teret. Naime, Sud BiH je ukazao da zakonodavac propisuje postupak provjere ispunjenosti uvjeta za izručenje, ali ne i postupak utvrđivanja postojanja osnovane sumnje. U vezi s tim, Sud BiH je ukazao da je prvostepeni sud pravilno zaključio da je dostavljanjem popisa svih dokaza na kojima se temelji osnovana sumnja da je apelantica počinila krivično djelo iz molbe, zadovoljen standard „dovoljno dokaza“, kako to predviđa odredba člana 34. tačka h) Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći.

4. Apelantica se pozvala na povredu prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u

daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i prava na slobodu i sigurnost iz člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. stav 1. tačka c) Evropske konvencije. Apelantica, u suštini, ponavlja navode koje je iznosila i tokom postupka pred redovnim sudovima, te smatra da su redovni sudovi pri donošenju osporenih odluka pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primijenili relevantne propise. Naime, ističe da je Sud BiH ispitao samo pretpostavke za izručenje a da nije razmotrio postoji li osnovana sumnja. Također ističe da država koja traži njeno izručenje nije u dovoljnoj mjeri opisala radnje koje bi predstavljale biće određenog krivičnog djela.

5. Pri ispitivanju dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 18. stav (3) tačka h) stav (4) Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

Član 18. stav (3) tačka h) i stav (4) Pravila Ustavnog suda glasi:

(3) Apelacija nije dopustiva ako postoji neki od sljedećih slučajeva:

h) apelacija je ratione materiae *inkompatibilna sa Ustavom;*

*(4) Ustavni sud će odbaciti apelaciju kao očigledno (*prima facie*) neosnovanu kada utvrdi da ne postoji opravdan zahtjev stranke u postupku, odnosno da predočene činjenice ne mogu opravdati tvrdnju da postoji kršenje prava zaštićenih Ustavom i/ili kada se za stranku u postupku utvrdi da ne snosi posljedice kršenja Ustavom zaštićenih prava, tako da je ispitivanje merituma apelacije nepotrebno.*

U odnosu na navode o povredi prava na pravično suđenje

6. U vezi s apelanticinim navodima o kršenju prava na pravično suđenje, Ustavni sud podsjeća da se član 6. Evropske konvencije ne primjenjuje na postupak ekstradicije. Naime, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud), odluke o ulasku, boravku i deportaciji stranaca ne tiču se utvrđivanja građanskih prava ili obaveza podnosioca predstavke ili krivične optužbe protiv njega/nje, u smislu člana 6. stav 1. Evropske konvencije (vidi Evropski sud, *Zarubin i ostali protiv Litvanije*, odluka od 16. novembra 2019.

godine, predstavka broj 69111/17, tačka 49. i *Scherbakov protiv Estonije*, odluka od 28. aprila 2020. godine, predstavka broj 44047/19, tačka 56). S obzirom na to, Ustavni sud ukazuje da se osporenom odlukom nije odlučivalo o „krivičnoj optužbi" protiv apelantice u smislu člana 6. stav 1. Evropske konvencije, pa član 6. stav 1. Evropske konvencije nije primjenjiv u konkretnom slučaju. Budući da član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine ne pruža širi obim zaštite od člana 6. Evropske konvencije, slijedi da su apelanticini navodi u vezi s povredom prava na pravično suđenje *ratione materiae* inkompatibilni s Ustavom Bosne i Hercegovine.

U odnosu na navode o povredi prava na slobodu i sigurnost

7. Ustavni sud podsjeća da u fazi ispitivanja dopustivosti predmeta mora utvrditi, između ostalog, i jesu li ispunjeni uvjeti za meritorno odlučivanje koji su nabrojani u članu 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda. U vezi s tim, Ustavni sud ukazuje da, prema vlastitoj praksi i praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud), apelant mora navesti povredu svojih prava koja štiti Ustav Bosne i Hercegovine i te povrede moraju djelovati vjerovatno. Apelacija je očigledno neosnovana ukoliko joj manjkaju *prima facie* dokazi koji s dovoljnom jasnoćom pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi Evropski sud, *Abedin Smajić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 16. januara 2018. godine, predstavka broj 48657/16, tačka 43, *Khudunts protiv Azerbejdžana*, presuda od 26. februara 2019. godine, tačka 32. i Ustavni sud, Odluka o dopustivosti broj *AP-156/05* od 18. maja 2005. godine, tačka 9, dostupna na www.ustavnisud.ba), te ako činjenice u odnosu na koje se podnosi apelacija očigledno ne predstavljaju kršenje prava koje apelant navodi, tj. ako apelant nema „opravdan zahtjev" (vidi Evropski sud, *Mezotur-Tiszazugi Vizgazdalkodasi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, predstavka broj 5503/02, tačka 21. i *Dumlu protiv Turske*, odluka od 20. aprila 2021. godine, predstavka broj 65159/17, tačka 27), kao i kada se utvrdi da apelant nije „žrtva" kršenja prava zaštićenih Ustavom Bosne i Hercegovine (vidi Evropski sud, *Spasoje Lukić i drugi protiv Bosne i Hercegovine*, odluka o dopustivosti od 18. novembra 2008. godine, predstavka broj 34379/03).

8. Apelantica smatra da joj je osporenom odlukom prekršeno i pravo na slobodu i sigurnost. Ustavni sud zapaža da apelantica kršenje ovog prava vidi u tome što je sud utvrdio da postoje zakonske pretpostavke za izručenje a da nije razmotrio je li apelantica počinila krivično djelo koje joj se stavlja na teret.

9. U konkretnom slučaju, Ustavni sud zapaža da apelantica ni ne osporava zakonitost ekstradicionog pritvora, već smatra da je sud utvrdio da postoje zakonske pretpostavke za izručenje a da nije razmotrio je li apelantica počinila krivično djelo koje joj se stavlja na teret, u čemu vidi kršenje člana 5. stav 1. tačka c) Evropske konvencije. Ustavni sud smatra da apelantica samo paušalno navodi kršenje ovog prava. Ustavni sud naročito ukazuje da je Sud BiH jasno obrazložio da je u konkretnom slučaju zadovoljen standard „dovoljno dokaza“, kako to predviđa relevantna odredba Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći (vidi tačku 4. ove odluke). Ustavni sud ukazuje da apelantica nije predočila bilo kakve razloge niti dostavila dokaze kojima bi opravdala ove svoje tvrdnje i iz kojih bi bilo moguće zaključiti da je moglo doći do kršenja navedenog ustavnog prava, niti su takve povrede očigledne.

10. Imajući u vidu sve navedeno, te konzistentnu praksu Evropskog suda i Ustavnog suda, kao i stavove navedene u ovoj odluci, Ustavni sud smatra da nema ničega što ukazuje da apelanticini navodi pokreću ustavna pitanja na koja se pozvala, odnosno ničega što ukazuje da ima „opravdan zahtjev“ u smislu člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda koji bi trebalo meritorno ispitati. Zbog toga, Ustavni sud zaključuje da su ti navodi očigledno (*prima facie*) neosnovani.

11. Imajući u vidu odredbu člana 18. stav (3) tačka h) i stav (4) Pravila Ustavnog suda, prema kojima će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je *ratione materiae* inkompatibilna s Ustavom Bosne i Hercegovine, odnosno ukoliko je očigledno *(prima facie)* neosnovana, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

12. S obzirom na odluku Ustavnog suda u ovom predmetu, nije neophodno posebno razmatrati apelanticin zahtjev za donošenje privremene mjere.

13. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednica
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Seada Palavrić